

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 246.

65de Møde.

Mandagen den 29de April.

(Forts.)

Finantsministeren (fortsat): Hvad det omhandlede Embede specielt angaaer, saa er det vitterligt, at der dog er Forretninger forbundne dermed (Latter); om de ere af et saadant Omfang, at de ikke tillige kunne være forenede med et andet Embede, det er et andet Spørgsmaal. Det er factiff, at Embedet fra Fortiden af er opført som et særligt gageret Embede, og Følgen af, at Gagen faldt bort, vilde altsaa blive den, at Regjeringen nødsagedes til — ikke af administrative Hensyn, for hvilke Regjeringen havde Ansvaret, men fordi der ikke ved Finantsloven bliver bevilliget den fornødne Pengesum, — at tage Bestemmelse om en Embedsmands Entledigelse, som man maafee ellers ikke vilde have entlediget. Det er dette, som jeg troer, kan fremtidigt føre til en meget betænkelig Indgriben i den Frihed, som Administrationen nødvendigviis maa have, og det er derfor jeg har tilladt mig, første Gang dette Spørgsmaal her reistes, i Tide at gøre Forsamlingen opmærksom paa, at Regjeringen paa ingen Maade kan dele Udvalgets Anskuelse i denne Henseende, men maa betragte Afgjørelsen af saadanne Forhold som en administrativ Sag, som ikke bør afgjøres ved Finantslovens Behandling.

B. Christensen: Efter det uventede Forsvar, denne Posts Bibeholdelse har fundet, navnlig hos den ærede Minister, som talte sidst, skal jeg tillade mig at rette den Opfordring til ham, at han deels vilde oplyse nærmere Historien af dette Embedes Tilblivelse, og deels, hvorvidt han virkelig troer, at dets Udførelse for den paagældende Embedsmand er noget Andet end en Sinecure. Jeg tør tilføie for det ærede Things Skuld, at Finantsudvalget, i hvilket jeg har havt den Ære at have Sæde,

har meget omhyggeligt veiet begge Momenter, og har, ved at indhente Oplysninger derom, ogsaa fra vedkommende Ministerium selv, søgt, saa godt vi formaade det, at stikke os mod at vi ikke skulde gjøre en Indfjilling, som i nogen Maade kunde foranledige det ærede Ministerium til at optræde med Forvaringer og Erindringer, paa den Maade, som det forekommer mig navnlig Finantsministeren har gjort.

Finantsministeren: Da min Argumentation aldeles ikke støtter sig til det nærværende Embedes absolute Uundværlighed eller det særlige Omfang af de Forretninger, som ere henlagte dertil, men gaaer ud fra et almindeligt Standpunkt, og da jeg troer at Rigtigheden af dette almindelige Standpunkt ogsaa er erkendt ifølge den ærede Drøvers Foredrag, idet han meget rigtigt bemærkede, at Spørgsmaalet ikke alene angik nærværende Forslag, men ogsaa de 4 eller 5 lignende Forslag, som forøvrigt indeholdes i Udvalgets Betænkning, saa kan jeg ikke finde mig opfordret til nærmere at behøve Omfanget af de Forretninger, som ere forbundne med Stiftamtmandsposten i Sjælland. Jeg kan kun gjentage den Erklæring, jeg tidligere har tilladt mig, at jeg er fuldkommen enig med Indenrigsministeren i, at dette Embede, saasnart Vacance indtræder, ikke bør beklædes af en særskilt Embedsmand, men bør forenes med den Amtsmandspost, hvortil det nærmest staaer i Forhold. Men hvorvidt den vedkommende Embedsmand, som for Diebliffet ifølge en ældre kongelig Resolution, for hvilken det nærværende Ministerium ikke bærer Ansvar, beklæder dette Embede, hvorvidt han bør entlediges eller ikke, Afgjørelsen af dette Spørgsmaal var det jeg tillod mig at fremhæve for Thinget, at det forekommer mig var en administrativ Sag. Det vil staae til Thinget selv at overveie, om jeg i saa Henseende har sagt Andet, end hvad der er rigtigt; men den Forvaring, jeg har tilladt mig at udtale ved